

Ola Gjeilo PIANO

Reflective and tuneful piano music written and performed by Ola Gjeilo; jazz, classical and popular music coming together in a unique and warmly passionate style.

- 1 Snow In New York 3:29
- 2 North Country 2:45
- 3 Michelle 3:00
- 4 The Line 4:30
- 5 The Hudson 3:26
- 6 Roxbury Park 3:54
- 7 Stone Rose 4:26
- 8 January 2:29
- 9 Sidewalks 2:34
- 10 Manhattan 1:53
- 11 April 3:24
- 12 Madison 3:00
- 13 Sienna 2:30
- 14 North Country II 5:13
- 15 Serenity 4:50

Kontemplativ og melodirik pianomusikk skrevet og framført av Ola Gjeilo. Jazz, klassisk og populær-musikk, forent gjennom Gjeilos unike og varme musikalske språk.

Tom Barber flugelhorn
David Coucheron violin
Johannes Martens cello

Ola Gjeilo Stone Rose

Hybrid

SUPER AUDIO CD

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

EAN13: 7041888512523

2L48SACD made in Norway 20©07 Lindberg Lyd AS

2L⁴⁸

OLA GJEILO

In conversation with Michael Adams

– *Can you tell me a little bit about your creative process?*

Sure. To write music for the piano is just the most enjoyable experience for me, I love writing for my own instrument. It's not really writing, though, because I never write anything down. I think that, generally, the closer the music is to improvisation, the better the result. Then the music, given that I was in a very focused state while improvising, tends to be deeper and more spontaneous; not cluttered by calculating thoughts. A big part of it is just staying out of the way. The great English architect Christopher Wren once said that 'Nothing can add beauty to light', and I think that's a great way to look at it. Of course, he was referring to the question of whether the churches he designed should have stained glass windows or not; he favored clear windows, he didn't think natural light needed to be embellished.

The piece this album was named after, Stone Rose, was an improvisation. I just recorded it, did a little editing and then learnt it from listening to the recording, as if it was written by someone else. And to me, that is my best piece, and the most intimate and honest.

Anyway, in the end I had to write something down, since we decided to publish some of the pieces as printed scores, so that anyone could play them. It's a challenge, since a lot of the music is improvisatory in style, but it was interesting to see the music on the page.

– *Some of the tracks on the album have names that bring us to New York. Was this city an inspiration for you while writing the music?*

Yes, definitely. I love New York with all my heart. It's almost like a person to me, it has a very strong identity and soul. The first track on the album, Snow In New York, is a depiction of that dream-like calm I feel whenever I wake up and it snows in the City. Other tunes, like North Country, The Line, The Hudson, Serenity and April are also inspired by New York, while Michelle, Roxbury Park, January and Sienna are concerned with my experiences living in LA in 2006/2007. Roxbury Park is a small community park right next to where I used to live in Beverly Hills. That park meant so much to me, as a place I could walk around freely without having to drive anywhere, which is a rare thing in LA. That's why this, to me, is the most joyous and care-free piece on the album.

I think those two cities complement each other well; they are incredibly different and both have so many wonderful qualities.

– *The album overall; to me it comes over as very reflective and with an emphasis on calmness and warmth. Was this a conscious choice?*

Not really. I mean, that just seems to be the kind of music that comes out of me these days. I have always liked contemplative piano music though, especially from masters like Keith Jarrett. But I think I just wanted to write music that was friendly and communicative, from the very intimate to the more emotional and rhythmic. And I think it's a nice way to start out - this being my first solo album.

Ola Gjeilo (b. 1978) is a Norwegian composer and pianist who resides in New York City. He maintains a distinguished concert career, performing his own music, solo or with his ensemble, the Ola Gjeilo Group, around the world in cities such as Oslo, London, New York and San Francisco.

Gjeilo's music has been performed in over 20 countries worldwide, in venues such as New York's Carnegie Hall, Alice Tully Hall and Scandinavia House, Miami's Jackie Gleason Theatre, St. Paul's Benson Great Hall, Stockholm's Gustaf Vasa Church, and the Oslo Concert House. He is a widely commissioned composer and his publishers include Walton Music, Oxford University Press, 2L e-score and Musikk-Huset Publishing House.

Ola began studying jazz, classical piano and composition at the age of seven. After attending the Norwegian Academy of Music in Oslo and the Royal College of Music in London, he completed his Master's Degree in composition at The Juilliard School of Music.

www.olagjeilo.com

OLA GJEILO

I samtale med Michael Adams

– *Kan du fortelle meg litt om din kreative prosess?*

Gjerne. Å skrive musikk for piano er det mest fornøyelige jeg gjør. Jeg nyter å skrive for mitt eget instrument. Men det er egentlig ikke å skrive, siden jeg aldri skriver noe ned. Jeg føler at generelt, jo nærmere musikken kommer improvisasjon, jo bedre blir resultatet. Da har musikken en tendens til å bli dypere og mer spontan, gitt at jeg er i en inspirert tilstand – ikke så påvirket av kalkulerende tanker.

En stor del av det handler om å ikke være i veien for kreativiteten. Den store engelske arkitekten Christopher Wren sa en gang at 'Nothing can add beauty to light', og jeg synes det er en flott måte å se det på. Han refererte til spørsmålet om hvorvidt kirkene han tegnet skulle ha glassmalerier eller ikke; han foretrakk klare vinduer, han syntes ikke at naturlig lys trengte noen ornamenter.

Stykket som dette albumet fikk navnet sitt fra, Stone Rose, var en improvisasjon. Jeg bare spilte den inn, redigerte litt og lærte meg stykket ved å lytte på opptaket, som om det var skrevet av en annen. Og for meg er dette mitt beste stykke, det mest intime og ærlige.

Uansett, til slutt ble jeg nødt til å skrive noe ned, siden vi ble enige om å utgi noen av stykkene i papirform, slik at hvem som helst som ønsker det kan lære å spille dem. Det er en utfordring, siden så mye av musikken er improvisatorisk, men det var interessant å se musikken i noteform.

– *Noen av sporene på albumet har navn som bringer oss til New York. Var denne byen en inspirasjon for deg når du skrev musikken?*

Ja, absolutt. Jeg er voldsomt glad i New York. Den er nesten som en person for meg, og har en utrolig sterk identitet og mye sjel. Det første sporet på albumet, Snow In New York, beskriver den drømmeaktige roen jeg føler når jeg våkner opp om morgenen og det snør i byen. Andre stykker, som North Country, The Line, The Hudson, Serenity og April er også inspirert av New York, mens Michelle, Roxbury Park, January og Sienna er knyttet til inntrykk fra Los Angeles, hvor jeg bodde i 2006 og 2007. Roxbury Park er en liten park like ved der jeg bodde i Beverly Hills. Den betydde så mye for meg, som et sted hvor jeg kunne gå fritt rundt uten å måtte kjøre noe sted, som er ganske sjeldent i LA. Derfor er vel dette stykket også det mest gledesfylte og ubekymrede.

Jeg synes at de byene komplimenterer hverandre veldig godt; de er utrolig forskjellige og har begge så mange fantastiske kvaliteter.

– *Albumet generelt; det virker gjennomgående kontemplativt, med en vekt på ro og skjønnhet. Var dette et bevisst valg?*

Ikke egentlig. Jeg mener, det virker bare som det er den type musikk som kommer ut av meg for tiden. Jeg har alltid likt kontemplativ musikk for piano, først og fremst fra mestere som Keith Jarrett. Men jeg tror jeg bare ønsket å skrive musikk som var vennlig og kommuniserende, fra det veldig intime til det noe mer emosjonelle og rytmiske.

– *Du nevnte Keith Jarrett; har hans produksjon vært viktig for din musikalske utvikling?*

Ja, hans musikk har hatt stor innflytelse på meg, mest fordi jeg synes han er den største improvisatoren og den mest inspirerte og begavede komponisten i vår tid. Hans solo-konserter, musikken for den skandinaviske kvartetten med Jan Garbarek, trioplatene med DeJohnette og Peacock – hans bidrag har vært stort, hans måte å bare spille de riktige tonene på, ingenting mer, ingenting mindre.

For meg er Glenn Gould som spiller Bach den eneste som kommer i nærheten av Jarrett. Jeg føler at det Gould gjorde nesten var improvisasjon fordi han gjorde musikken så til de grader sin egen at det var nesten like mye Gould som det var Bach. Jeg vet at mange holder det mot ham, og normalt ville jeg være enig. Likevel tror jeg ikke det er ego i dette tilfellet, men rett og slett en evne til å transcendere stil og tid som er veldig sjelden.

Jeg er aller mest opptatt av Jarretts musikk. Jeg synes det han har gjort er modig. Han bruker aldri sin formidable teknikk til å imponere eller provosere, men alltid til å uttrykke så ærlig som mulig det som er i ham selv og rundt ham til enhver tid. Du kan merke at han har en sterk kjærlighet til pianoet og til musikken som flyter gjennom ham.

– *Du studerte klassisk komposisjon gjennom college-tiden. Hva fikk deg til å skifte fokus mot musikk som også er påvirket av jazz og populærmusikk?*

Faktisk så improviserte jeg fra jeg var ganske liten. Jeg var trassig når det gjaldt å lære å spille etter noter; jeg ville bare spille min egen musikk eller lære musikk etter øret. Jeg er veldig glad for det nå, selv om jeg slet ut en del lærere. Så musikken jeg skriver

nå har sine røtter i det jeg gjorde når jeg var barn, bare dypere og mer sofistikert, håper jeg [latter].

Jeg fikk en glimrende klassisk pianolærer, Synøve Løchen, like før videregående, og hun lærte meg å spille med vekt, hvordan jeg burde sitte, hvordan jeg kunne øve mest effektivt. På videregående studerte jeg også jazz-piano med et par lærere, så for første gang ble min improvisering støttet opp av en form for formell trening.

Etter hvert valgte jeg å studere klassisk komposisjon og studerte ved Royal College of Music i London og The Juilliard School i New York. Jeg lærte kontrapunkt, orkestrering, begynte å få bestillinger og fikk verker utgitt i Europa og USA. Like før det siste året av mastergraden ved Juilliard ble det klart for meg at jeg ikke skrev den musikken jeg virkelig ønsket og at jeg i hjertet mitt først og fremst er pianist mer enn noe annet. Så i løpet av det andre semesteret brukte jeg masse penger på å spille inn musikk i Juilliard-studioet, musikk som ikke lot seg kategorisere så lett og som følte som meg, som der jeg var musikalsk sett i øyeblikket. Det var en frigjørende opplevelse og det var disse innspillingene som la grunnlaget for Stone Rose. Men jeg skriver fortsatt mye klassisk musikk. Det å skrive for spesifikke ensembler gjennom bestillinger er veldig verdifullt for meg og det er fint å høre sin egen musikk bli spilt og tolket av andre musikere.

– *Hvordan oppsto forbindelsen med 2L, plateselskapet som utgir dette albumet?*

Jeg kjente 2L fra før og møtte Morten Lindberg og Hans Peter L'Orange i Los Angeles våren 2007. Jeg bodde der på den tiden og de var der for å delta på Grammy-utdelingen på Staples Center; de var nominert for beste surroundlyd, som naturligvis var en stor

ting. Vi hadde jobbet noe sammen tidligere med forlagsdelen av selskapet deres og jeg følte det var på tide å gi ut mitt første soloalbum, etter å ha kommet tilbake til pianoet og musikken jeg elsket å skrive.

Senere sendte jeg dem noen opptak, og de likte det veldig godt. Så jeg dro tilbake til Europa for sommeren og hadde en kreativ og interessant opptaksprosess med Morten Lindberg som produsent. De kan virkelig få pianoet til å låte skikkelig bra, både i surround og stereo.

Innspillingen ble gjort i Sofienberg kirke i Oslo. Den hadde veldig god akustikk og det var fint å jobbe midt i byen; det å kunne gjøre innspilling i et rom med naturlig akustikk er et stort pluss. Kirken ligger i tillegg ovenfor Sofienbergparken, noe som satt en fin stemning for hele prosjektet.

Det var to glimrende Steinway-flygler å velge mellom i kirken; en D- og en C-modell. D er den største Steinway-modellen, men for denne musikken valgte jeg til slutt og forelsket meg i C-modellen, som er litt mindre. Dens tone og evne til å bære både en stor, varm, men også intim klang var noe helt utenom det vanlige.

– Fortell meg litt om de andre musikerne på platen.

Tom Barber er en av Amerikas mest talentfulle jazz-trompetister. Vi møttes ved Juilliard og har spilt sammen siden. Vi startet nettopp en jazzkvartett sammen i New York. David Coucheron kjente jeg også fra Juilliard, mens Johannes Martens møtte jeg først i forbindelse med innspillingen av dette albumet. Han er en veldig åpen musiker og var flott

å samarbeide med. Det var rett og slett en generelt god og knirkefri prosess, ikke minst på grunn av alle som var involvert i prosjektet, fra lydfolk til musikere og nære venner som bidro med viktig input.

Ola Gjeilo (f. 1978) er en norsk komponist og pianist bosatt i New York City. Han utøver en omfattende konsert-karriere og framfører sin egen musikk solo eller med sitt ensemble, Ola Gjeilo Group, i byer som Oslo, London, New York og San Francisco.

Gjeilos musikk har vært framført i over 20 land, på konsertsteder som New Yorks Carnegie Hall, Alice Tully Hall og Scandinavia House, Miamis Jackie Gleason Theater, St. Pauls Benson Great Hall, Stockholms Gustaf Vasa Kyrka, og Oslo Konserthus. Han har skrevet mange bestillingsverk, og hans forleggere inkluderer Walton Music, Oxford University Press, 2L e-score og Musikk-Husets Forlag.

Ola begynte å studere jazz, klassisk piano og komposisjon i sjuårsalderen. Etter å ha studert ved Norges Musikkhøgskole og Royal College of Music i London, fullførte Ola sin Mastergrad i komposisjon ved The Juilliard School i New York i 2006.

www.olagjeilo.no

Ola would like to thank: Hathon Real Estate for financial support. Michelle Toh, Åsmund Skuterud, Unni Thon, Timothy Whitelaw, and my dear parents for artistic feedback. My teachers Wolfgang Plagge, Synøve Løchen, Bill Mival and Robert Beaser for having shared their knowledge with me. And finally, Morten Lindberg and everyone at 2L for a great recording process and spectacular sound.

This CD is dedicated to Halgrim and Unni Thon for their unwavering and invaluable support.

Recorded at Sofienberg church, Oslo, Norway
August 5th-8th 2007 by Lindberg Lyd AS

Recording producer and balance engineer **Morten Lindberg**
Recording engineer **Hans Peter L'Orange**
Piano technician **Thron Irby** STEINWAY & SONS
Editing and SACD-mastering **Morten Lindberg**

Artwork and design **Morten Lindberg**
Photo **Tom Barber** – Portrait **Petter Solheim**

2L is the exclusive and registered trade mark
of Lindberg Lyd AS 20©07 [NOMPP0708010] 2L48SACD

 www.2L.no

Worldwide distributed by Musikkoperatørene, Oslo, Norway
The sheet music for this album is published by 2L